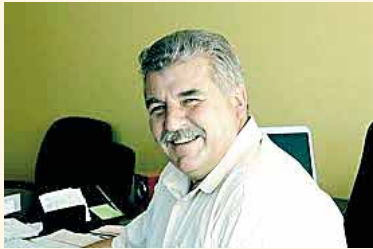

Darbą paliko ilgametis gydyklos vadovas

Druskininkų gydyklai daugiau nebevadovaus ilgametis jos direktorius Virgautas Taletavičius. 49 metų talentingas medikas postą paliko savo noru. **2** psl.

Politikas kreipėsi į etikos komisiją dėl viešų ižeidinėjimų

Druskininkų savivaldybės tarybos narys, ekonomikos mokslų daktaras Juozas Šarkus kreipėsi į vietinę etikos komisiją dėl kurorto mero elgesio. **3** psl.

Ar keleivinis keltuvas per Nemuną iš tiesų tarnaus aplinkos apsaugai, o 13 mln. Lt - vietiniams gyventojams? **2** psl.

Sovietinių laikų simboliu vadinami žiguliai jų savininkams – tarsi nerūdijanti meilė

“Daug kas prašo juos parduoti, bet pagundoms sugebame atsispriti”, - juokiasi trys prisiekę “Lada” markės gerbėjai druskininkiečiai.

Beveik tris dešimtmečius už pirmojo bei vienintelio savo gyvenime automobilio „Lada“ vairo sėdi ir 73 metų druskininkietis A.Raupys

8, 9 psl.

„Būtų šventvagiška pasakyti žiūrovams, kad teatro festivalio nebebus“

Režisierius Rimas Tuminas (kairėje) ir SPA Vilnius SANA savininkas Valdas Trinkūnas

Idant miškai netaptų tik ūkine-komercine preke

Miško muziejuje “Girios aidas” vyko žaliųjų susivienijimo Žali.lt ir Druskininkų miškų urėdijos organizuota diskusija “Miškų forumas”. **4** psl.

Per Europą - namo su dviem bičiuliais – šunimis

Tėtis & sūnus Gerdrėdai Satunai su dviem šunimis kelionininkais iš Glandijos

Žiguliai jų savininkams

džiai brangią „baltąją gulbę“ po vasaros liūčių šluoste kruopščiai valydamas šeiminkams.

„Priklausomas nuo žigulių“

„Esu priklausomas nuo sodo ir žigulių“, - sau diagnozę juokdamasis nusistato I.Stuina. „Kas iš to, kad sode nuėmęs derlių, tesuvalgau tik 10 procentų to, ką išauginu. Visą likusį gėrį išdalinu arba supūna. Betgi negaliu kitaip – reikia judėti“, - juokiasi Izoldas, kurį giminaičiai šmaikštaudami vadina „Dzūkijos runkeliu“.

Iš Biržų kilęs vyras save vadiną kolūkiečio sūnumi. Daug gyvenime vargo patyręs Izoldas sportininku tapo ne tiek iš pašaukimo, kiek iš reikalo. „Jaunystėje neturėjau kuo padoriai apsirengti, vilkėjau mamos austomis milo kelnėmis ir švarkeliu, o mokykloje sportininkams dalindavo tuomet labai madingus trenirūkus. Kadangi fizinis lavinimas patiko, bėgiojau kaip pratrakęs, susiviliojau tais trenirūkais“, - atvirauja pašnekovas. Likimas vyrą atvedė į Kauną - čia I.Stuina baigė kūno kultūros institutą, o iš ten, pakviestas garsiojo Karolio Dineikos, atvyko dirbti į Druskininkuose jo įkurtą fizinės kultūros parką. Izoldas žiguliais važinėja ir žiemą, ir vasarą. „Reikia sodą aplankyti ir per šalčius. Žiemą ten šeriu paukštelius“, - pasakoja druskininkietis.

Mašinos – dvejų metų alga

Beveik tris dešimtmečius už pirmojo bei vienintelio savo gyvenime automobilio „Lada“ vairuotojo sėdi ir 73 metų druskininkietis Antanas Raupys. „Gerai važiuoja, patikima, todėl nesiruošiu jos keisti į jokią kitą. Aš esu ištikimas tiek žmonai, tiek mašinai“, - juokiasi gerai visiems pažįstamas geodezininkas. Savo „baltąją gulbę“ - VAZ-21013 markės automobilį Antanas nusipirko gūdžiais tarybiniais laikais, 1985-aisiais. Ne, tetos palikimo iš Amerikos jis negavo: druskininkietis dvejus metus staitė akademinį miestelį Laose ir visus uždirbtus pinigus skyrė automobiliui, apie kurį Raupių šeima svajavo ne vienerius metus. „Tais laikais mašiną iš algos negalėjai nusipirkti, o laukti eilėje reikėdavo metų metus“, - prisimena druskininkietis.

Tuomet, 1982-aisiais, Maskva rinko lietuvių statybininkus, kaip patikimus ir mažai geriančius specialistus, padėti atsistoti ant kojų socializmo draugams laosiečiams. Antanui pasisekė – jo kandidatūra tiko atrankos komisijai. Po dvejų metų, praleistų statybose Laoso sostinėje Vientiane, grįžęs namo A.Raupys su žmona tiesiu taikymu nuvažiavo į mašinų parduotuvę Kaune. „Tais laikais didelio pasirinkimo nebūdavo: kokį tą savaitę skir-

davo parduotuvei modelį – „penktus“, „šeštus“ ar „septintus“ žigulius, tokią mašiną ir galėjai nusipirkti. Man pasisekė kaip akiai vištai grūdas. Nuvažiuojam į parduotuvę, o ten netikėtai kelis „tryliktukus“ išmetė. Pamačiau baltą „ladą“ ir dūriau pirštu į ją. Taip ir važinėju šiuo automobiliu iki šiol, beveik trisdešimt metų“, - šypsosi pašnekovas.

Neparduotų už jokus pinigus

Žigulius Antanas nusipirko būdamas 44-erių „Teises išsilaukiau, sulaukęs 21 metų. Tuomet niekas prabangiomis mašinomis, kaip dabar, važiuoti nesimokė. Laikiau vairavimo egzaminus, sėdėdamas už sunkvežimio vairo. Mano jaunystės laikais mokyti vairuoti vertė karinio parengimo katedra. Vaikiniai kratydavosi tokio užsiėmimo, vaidindavo trumparegius ir lignonius, o visai be reikalo“, - sako Antanas. Išsilaukęs vairavimo egzaminą, mašiną A.Raupys nusipirko tik po dvidešimt metų. Apdairus vyras nerizikavo: nors galėjo tą pačią dieną sėsti už vairo ir lėkti į gatves, druskininkietis vis dėlto nusprendė teises perlaikyti. „Taip, pats perlaikiau vairavimo egzaminus. Mašina juk – ne žaislas, kelyje privalai elgtis atsakingai. Atnaujinau vairavimo įgūdžius, prisiminiau kelių eismo taisykles“, - šypsosi dukart vairavimo egzaminus savo noru įveikęs druskininkietis.

Rimtai į vairavimą žiūrintis ir keliuose nelakstantis vyras sugebėjo išvengti avarių. „Tik vaikaivežiai mašiną apdaužo, retkarčiais įlenkia sparną“, - mosteli ranka pašnekovas, prisimindamas vairavimo kultūros neturinčius druskininkiečius, prie jo namų rytais savo atžalas atvežančius į darželį. „Dabar keliuose vairuotojų drausmė baisi. Lėkia kaip pamišę, drišta sėsti už vairo išgėrę. Atvirai pasakius, pavargsti važiuodamas šiais laikais, nes reikia būti itin atidžiam. Turi įvertinti ne tik savo, bet ir priešais tave atvažiuojančio vairuotojo veiksmus, ką žinai, kas kokiam „greituoliui“ gali šauti galvon?“, - sako Antanas.

Žiemą A.Raupys nevažinėja: savo žiguliuoką druskininkietis kruopščiai paruošia šaltajam poilsio sezonui. „Nemėgstu važinėti ledu, - šypteli vyras. – Reikia daugiau vaikščioti. O mašina reikalinga nuvažiuoti į tėviškę Rokiškio rajone, aplankyti Nidoje gyvenantį sūnų ir Žagarėje su šeima įsikūrusią dukrą Astą“.

Antano „Lada“ pakankamai greitai tuština šeiminko kišenes: šimtą kilometrų jo „žiguliai“ įveikia su aštuoniais litrais benzino. Bet Antanas pinigų savo mašinai negaili. „Daug kas siūlėsi ją pirkti iš manęs. Bet visiems atsakiau, kad neparduosiu už jokus pasaulio pinigus“, - šypsosi druskininkietis.

Kaktusas pražydo nuostabiais žiedais

Leipalingio kaime gyvenančios Dalios Liesionienės namuose praėjusią savaitę pražydo kaktusas. Šešis didelius baltus žiedus sukrovęs augalas šeimai padovanojo daug gražių emocijų. „Gaila, kad šis grožis toks trumpalaikis: kaktusas žydi tik vieną dieną. Gerai, kai spėji pamatyti, pasidžiaugti ir bent jau nufotografuoti“, - šypsosi sveikatingumo centre SPA Vilnius SANA dirbanti moteris.

Dalia Liesionienė

Dalia nuostabius žiedus dovanojančią kaktusą augina nuo 1999-ųjų. „Sesuo davė atžalą, taip jis pas mus ir užaugo. Keturiolikmetis kaktusas pražydo tik trečiąkart. Pastebėjome, kad jis žiedus sukrauna ypatingomis progomis. Pirmąkart baltais žiedais mūsų augintinis apsiptylė 2002 metais, kai gimė pirmas sūnus. Antrąkart kaktusas pražydo po devynerių metų, 2011-aisiais, kai gimė mūsų antras sūnus. Trečiąkart jis žiedus sukrovė dabar. Tai ir galvojame susėdę namuose: kokiai progai jis šįkart taip pasipuošė?“, - juokiasi Dalia.

Moteris kaktusą trešia papras-

tu maistu gėlėms - universaliomis trąšomis, laisto kartą per savaitę. Vasarą augalą Dalia laiko lauko terasoje, saulėtoje vietoje, o žiemą – ant palangės. „Sunku pasakyti, po kelių metų jis vėl sugalvos žydėti. Maniškas kaktusas žydi kaip jam šauna galvon, sesės augintinis žiedais apsikrauna kasmet, o štai tėtės namuose esantis toks pat kaktusas visai nežydi“, - stebisi Dalia.

Gėles mėgstanti moteris pasakoja anksčiau auginusi daug orchidėjų. „Kai gyvenome bute, orchidėjos būdavo tiesiog aplipusios gražiausiais žiedais. O persikraučius į namą Leipalingyje, kaime augti joms kažkodėl nepatiko“, - šypsosi moteris. „Druskonio“ inf.

Svarus banguotasis

4-metis Rytis Jasklevičius kasdien karštomis dienoms laistė 3 krūmus banguotų pomidorų močiutės Zitos Vaikšnorienės darže Snaigupės kaime. Ir užderėjo rūpestingų rankelių globojami! Vien

Ryčio laikomas pomidoras sveria 1 kg 100 g. Kiti banguotieji mažai svoriu nuo pastarojo teatsilieka. Be abejo, vėl prisidžiovins šių pomidorų sėklų kitiems metams, kad dar skalsesnis derlius prinoktų.

„Druskonio“ inf.

Per Europą namo su dviem bičiuliais – šunimis

65 kilometrai per valandą

G.R. Šatūnas namo į Druskininkus sugrįžo už 3700 eurų nusipirktu 1980 metų gamybos autobusiuku, kuriame tilpo būtiniausi daiktai bei geriausi draugai – du šunys. Kelionė kitokiu būdu su dviem keturkojais augintiniais būtų kainavusi gerokai brangiau. Išriedėjęs autobusiuku iš Roterdamo, Druskininkus ekipažas pasiekė per tris dienas, įveikdamas daugiau nei tūkstantį kilometrų. Į autobusiuką Mercedes Benz, dažytą maskuotės spalvomis, be abejo, atkreipė dėmesį europinių greitkelių eismo dalyviai, nes riedėta vidutiniu 65 kilometrų per valandą greičiu vis paparpiant. Nuklydimas nuo pagrindinių kelių Baltarusijos pasienio link buvo menkniekis palyginus su kone nevaldoma rida, kai Lenkijoje pametė autobusiuko greičio akseleratorių. Atvykęs ieško automeistrų, sugėbančių suremontuoti autobusiuką Mercedes Benz L508DG, bei detalių, reikalingų atnaujinti pagrudintą transporto priemonę. Kol kas tai realizuoti ne itin sekasi, nes Mercedes autosalonai – tolokai nuo Druskininkų.

Labiau rauda keturkojų nei tėvų

Į Druskininkų gamtos ir aplinkos garsus mašlai įsiklauso du Gerardo Raito mišrūnai šunys – 6-erių metų Ramzis ir 8-ių mėnesių Stinkis, kuriuos įsigijo gindamasis nuo vienvėsvės. Ramzį paėmė, dirbdamas savanoriu Roterdamo šunų prieglaudoje. Deja, iš ten buvo atleistas, kaip patssako, dėl nepakanamų olandų kalbos žinių. Druskininkuose jau spėjo pajusti didelius olandų ir lietuvių skirtumus šunų atžvilgiu. Mestelėjęs du įtaigius posakius apie šunų ir žmonių santykius – Marko Tveno “Kuo labiau pažįstu žmones, tuo labiau myliu savo šunis” ir “Jei šuo suprastų žmonių kalbą, tai žmogus prarastų paskutinį savo draugą”, papasakojo, jog olandai daugiau ašarų išlieja netekę savo keturkojų augintinių nei mirus tėvui ar motinai. Apskritai tenyškščių gyventojų meilės prioritetai yra vaikai, šunys ir arkliai. Gerardas Raitas Nyderlanduose norėjęs įsidarbinti arklių prižiūrėtoju, tačiau vėlgi sukliudė netobulas olandų kalbos mokėjimas, nors Roterdame, kur gyvena nemažai atvykėlių, – pastaruoju metu – vengrų, rumunų, bulgarų – neretai netgi patys olandai tarpusavyje kalbasi angliškai.

Esam valdomi baimių

Olandai praeiviai negaili komplimentų Ramziui ir Stinkiui, tuo tarpu Druskininkuose Gerardas Raitas dėl savo augintinių jau buvo atsidūręs vietinės policijos nuovadoje, nes vienas praeivis pasiskundė, kad abu šunys išgąsdino jo neščią žmoną. Nors tiek vienas, tiek kitas mišrūnai yra parišti ir taikūs visais atvejais, Druskininkų gatvėse juos lydi baimingi žvilgsniai, žingsniai šalin, piktoki apsižodžia-

Arūnas ZURLYS

Jau 12 metų Nyderlandų uostamiestyje Roterdame gyvenantis 48-erių metų druskininkietis dailininkas Gerardas Raitas Šatūnas neseniai sugrįžo namo į Druskininkus, kur gyvena tėvai Veronika ir Gerardas Šatūnai, kur užgyventas gausus bičiulių būrys. Šįkart, ko gero, Lietuvoj jis užtruks ilgėliau, o galbūt ir visiškai pasiliks, nes Olandija imigrantų atžvilgiu tampa vis labiau atsainesnė. Atvykėliai, taip pat ir Gerardas Raitas, dažnųsyk neturi nei nuolatinės gyvenamosios vietos, nei stabilių socialinių garantijų, nei vietinių gyventojų poreikio menui. Pastaraisiais metais G.R. Šatūnas kelis syk pakeitė gyvenamąsias vietas, apsistodamas apleistuose pastatuose bei garažuose, nusiprausdamas garsiųjų tenyškščių kanalų vandeniu, jausdamas nuolatinę nežinią dėl rytdienos.

Tėtis ir sūnus Gerardai Šatūnai su dviem keliauninkais iš Olandijos šunimis Ramziumi ir Stinkiumi prie autobusiuko, perriedėjusio Europą 65 kilometrų per valandą greičiu

Gerardas Raitas su Olandijos didmiesčio šunimis Druskininkuose

vimai, klausimai, ar šunys iš tikrųjų priišti, ir netgi grasinimai iškviešti policiją. Nyderlanduose įrengtos specialios aikštelės šunims pabėgioti, kur netgi jų ekskrementų nereikia surinkti, tuo tarpu Druskininkuose nėra tokių vietų, kur šunys būtų galima paleisti be pavardžio. Tad Ramziui ir Stinkiui beli-

ko pamėgti mūsų miškus. Kita vertus, tai Olandijos didmiesčio šunims yra nauja kvapų, garsų ir vaizdų patirtis, kuria jie itin džiaugiasi.

Tėvo ir sūnaus Gerardų staigi idėja

Tėvo ir sūnaus Gerardų Šatūnų

Gerardas Raitas savo kūrybos parodoje Mažojoje galerijoje su giminaite Solveiga Čužiauskiene

Prie Gerardo Raito Šatūno kūrinio – buvęs jo grafikos mokytojas Andrius Mosiejus

meninės fotografijos ir grafikos bendros parodos “2G” Mažojoje galerijoje idėja radosi staiga. Juo lab Gerardas Raitas iš Olandijos atsivežė savo grafikos kūrinių, sukurtų pastaruoju metu. Juos dailininkas eksponavo šių metų pavasarį vienoje iš dailės galerijų Roterdamo centre. Prieš tai Nyderland-

duose jis surengęs ir savo meninės fotografijos, ir tapybos, ir grafikos parodas, atlikęs vitražo užsakymus. Kaip žinia, G.R. Šatūnas Talino dailės institute Estijoje baigęs stiklo meninio apdirbimo specialybę, liejęs stiklo formas Vilniaus stiklo fabrike ir vitražo restauravimo dirbtuvėse. Dirbo kartu su dėde, žinomu vitražistu Konstantinu Šatūnu. Su tėvu Gerardu sukūrė Lietuvos globėjo šv. Kazimiero ir palaimintojo Jurgio Matulaičio atvaizdus Druskininkų bažnyčiai. Sūnus buvo šio projekto autorius, o tėvas jį išpildė. Gerardo Raito savarankiško darbo rezultatai - vitražai Vilniaus policijos akademijoje, Lazdijų savivaldybėje, Kybartų naujojoje evangelikų bažnyčioje, privačiose valdose bei kitose šalyse – Belgijoje, Švedijoje, Danijoje, kur gyvenęs ir kūręs.

Imigrantai paribyje

G.R. Šatūnas, budėdamas savo grafikos parodoje, atidarytoje šių metų pradžioje Roterdame, darsyk įsitikino olandų abejingumu menui, ypač imigrantų kūrybai. Pasak Druskininkų dailės mokyklos ugdytinio Gerardo Raito, egoistinis vartotojiškas būdas panašiai išsikeriojęs tiek ten, tiek pas mus. Iš keleto savo kūrybos parodų, eksponuotų Olandijoje, bene didžiausio dėmesio sulaukė fotoparoda, kurioje druskininkietis 45-iomis nuotraukomis įtaigiai liudijo Roterdamo, didžiausio šalies uostamiesčio, emigrantų problemas. Gerardo Raito fotoobjektyvas priminė savo kaip uosto darbininko patirtį bei patvirtino gausios atvykėlių iš įvairiausių kontinentų minios, atsidūrusios socialiniame paribyje, svetimumą vietinei aplinkai. Ši prieš kelierius metus eksponuota meninės fotografijos paroda sukėlė daug diskusijų Olandijos žiniasklaidoje apie emigrantų patiriamas problemas ir vietinių biurokratų nenorą jas spręsti.

Praeitį ir dabartį

Žinomas Druskininkų architektas, vyresnysis Gerardas Šatūnas bendroje su sūnumi parodoje eksponuoja savo meninės fotografijos, pavasarį rodytos viešbučio “Pušynas” fojė, dalį. Toji paroda, pavadinama “Mano laiko ženklai”, įžvalgiu fotoobjektyvu pažymėjo nuosavą 75-erių metų patirtį, kuri itin susijusi su vaikystės ir jaunystės miestu Šiauliais bei studentiškuoju Kaunu. Užfiksuoti neįprastai paprasti kasdienybės momentai – talpūs įvairiomis nuotaikomis, prasmėmis, rakursais. Pateikiamas universalus akimirkos paprastumas. Tuo tarpu dešimtį Gerardo Raito grafikos kūrinių, eksponuojamų Druskininkų Mažojoje galerijoje, vienija ne tik neįprasta atlikimo technika, bet ir gyvenimo ir mirties paribio, nežinios šurprios interpretacijos bei kitos temos. Pasak Gerardo Raito, tokius grafikos kūrinius skatina patį jo dabartis, kurioje daug vienvėsvės, nuovargio, konflikto.